

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ordinis || Praemon-||stratensis || Chronicon

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1613

De Eisdem Fratribvs Dvobvs. Cap. II Lib. II

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64313)

DE EISDEM FRATRIBVS

DVOBVS.

CAP. II. LIB. II

Patib; vero post semihora spatio
 in eundem carcerem detruduntur & ad
 in duos ecenter de loco sui ministerij illuc
 a Geufijs aduecti. Erant hi monachi Prae
 monst. Ord. quoru alter adrianus nomi
 ne; parochu agebat in ea Hollandie parte
 qua Mosam Oceanum procurrenti dex
 teba est. Nomen loci Monasterium, quod
 vulgò *Munster* dicunt. Alter iacobus illi in
 cura pastoralis subsidiaria nauabas opera
 uterq; eo missus ex Abbatia, qua est Mid
 delburgi Zeladia celeberrima, penes qua
 eo loco parochum constituendi erat au
 storitas. Horum aut captiuitas sic habet.
 Cum piratae Geufij, Brila potiti, vicina
 quaq; loca percurrerent, rapinis & tem
 plo rum ac monasteriorum expilationib;
 intenti, Sacerdotes aut & Monachos
 quos reperissent, aut trucidarent, aut ca
 ptiuos secum traherent, Illorum quidam
 ea nocte, qua captiuorum Gorcomien
 aduentum proxima precedebat, flumine
 transmissi, Monasterium venerant, ubi
 inuentos duos quos dixi sacerdotes, reli
 giosos habitu religioso ac regulari, id est

*Adrianus
 Hilueribe
 canus.*

*Iacobus La
 copius.*

toto cãdido vestitos, vna cum Patre Iaco-
 bo, viro sene captos, vinctosq; Brilam,
 secum auexerunt. Qui vt primũ sistebãtur
 Comiti, Lũnio magnã is toto corpore prẽ
 se tulit insolentiã, animiq; intẽperiem. De-
 inde paululum se cohibens stetit quietus.
 Mox admirabundo similis, quasi homines
 illos esse nesciret, quãnam ea monstra es-
 sent, suos interrogabat. Qui dixerunt,
 clementissime Domine, sacerdotes &
 Monachi hostes nostri capitales. Aptissi-
 mum sane Epithetõ, clementissime siqui-
 dem antiphraasticõs interpreteris. Postea
 Comes de sene, qui vna fuerat adductus,
 dequẽ eius Patria sciscitatus, quum Iunio-
 ris Monachi parentem esse & patria Flan-
 drum, & Gallicam linguam probẽ callere
 audisset, conuerso ad eum sermone: si po-
 teris inquit, filio tuo persuadere, papilmo
 suo vt renunciet; te simul ac illum solutos
 ac liberos dimittam. Quo audito Iacobus,
 qui & ipse Gallicæ linguæ gnarus erat,
 patris sermonem excipiens respondit, nũ-
 quam se ea conditione vitam redemptu-
 rum. Igitur ait Comes; moriendum tibi
 est. Cui Iacobus, nequaquam, inquit. Non
 enim moriemur sed viuemus. Et Comes
 iterum. An ego potestatem non habeo oc-
 cidendi te? Ita quidem ait Iacobus occi-

dendi corpus; at non animam semper vituram. Iratus ea responsionis libertate Lūnius, sene abire iusso, quod neque sacerdos esset, neque monachus, monachos duos in carcerem abduci præcepit. Ducti ergo in carcerem cum Catholicæ fidei Confessaribus communem, ad communem quoque certaminis & gloriæ dignitatem vocari se senserunt.

ITEM CAP. XV.

PRODUCTI sunt etiam duo Præmōstratenses, qui de Sacramento corporis & sanguinis interrogati, quod in Ecclesiæ Catholica fuerant edocti, responderunt, Hæreticos contra contendētes, id quod in Cæna dominica sumitur, non aliud esse, quàm panem nudum ac vulgarem, breuiter & solidè redarguerunt ex verbis Paulinis. *Qui manducat & bibit indignè, iudicium sibi manducat & bibit, non dijudicans corpus Domini.* Tum post aliquantam altercationem (in qua potissimum *Iacobus*, utpote sermone promptior Catholicas partes sustinebat) aduersarij, cum se ratione superatos viderent, maledictis victores suos impetere cœperunt; quanquam & blandimenta verborum, adhibuisse Lumnium accepimus, præcipuè, ut *Iacobum* ab instituto

reuo